

N. Larsens prædiken "Hvad er Daaben?"

Taler

N. Larsen
Sognepræst

- 1 Endskjødnt der er givet mange Svar paa dette Spørgsmaal, ja saamange, at man
skulde mene, at der ikke kunde gives flere, saa vil jeg dog forsøge at lade Bibelen
besvare dette Spørgsmaal med Grunde, som jeg endnu aldrig har seet eller hørt,
at det er besvaret med. Jeg er af den Overbeviisning, at hverken Traditioner eller
5 kirkelige Meninger bør sættes over Guds rene ufeilbare Ord, og derfor har jeg
ogsaa til Hensigt ene og alene at henvise til Bibelen.

- De Svar, som ere givne paa nævnte Spørgsmaal, ere især, at den er "et naaderigt
Livets Vand", "et Igjenfødslens Bad", "en Aftoelse af Arvefryden", "en Befrielse
10 fra Døden og Djævelen", "Døren til Guds Rige", "Guds Pagt med Mennesket",
"Kirkens Grundvold" osv. Det er klart af Guds Ord, at disse Svar ere ubibelske
og tillige skik imod Guds Ord; thi Bibelen lærer os ikke, at man fødes paany ved
Daaben, men den siger os, at den nye Fødsel skeer ved Guds Ords
uforkrænkelige Sæd (1. Petr. 1, 23; Joh. 1, 13; Jak. 1, 18), eller Evangeliet (1.
15 Cor. 4, 15.), som derved, at det tales til Mennesket og trænger igjennem
Hørelsen ind i Hjertet efterlader en Sæd, som udfolder sig til et nyt Sind eller
Menneske, som stedse udvikler sig indtil det, fuldbaaret i aandelig Forstand,
gjennem Angerens og Syndsfortrydelsens Smerter føres fra Uvidenhedens og
Vantroens Mørke til Guds Naades Dag eller Guds beundringsværdige Lys.

- 20 Denne Fødsel bliver da kjendt derved, at Mennesket nu fører et nyt og helligt
Levnet, et Liv, som svarer til Fødselen; thi da Fødselen er en aandelig, saa maa
det ogsaa være et aandeligt og helligt Levnet, i Lighed med det Paulus siger: Jeg
lever, dog nu ikke jeg, men Christus lever i mig; thi det jeg nu lever, det lever jeg
25 i Guds Søns Tro, som elskede mig og gav sig selv hen for mig."

- Det Svar, at Daaben er Igjenfødselen er altsaa ubibelsk, og kan kun billiges af
Saadanne, som desværre ikke kjende eller have erfaret nogen sand nye Fødsel.
Og hvad de andre Svar angaae, da tage de sig lignende ud; thi Christi, Guds Søns
30

Blod, og ikke Daaben, renser os fra al Synd, altsaa ogsaa Arvesynden (1. Joh. 1, 7.) det vil sige, ved Jesu Forsonings Blod erholde vi Syndernes Forladelse.

Jesus er kommen for at frelse Syndere og at befri dem, som vare under Dødens
35 Trældom al deres Livstid (Ebr. 2, 15.) Det er altsaa ikke Daaben, men Christus, som befrier os med sin Lidelse og Død. Daaben er heller ikke Døren til Guds Rige; thi Jesus siger: “Jeg er Døren: dersom Nogen gaaer ind ved mig (ikke ved Daaben), han skal blive salig (Joh. 10, 9.); og den er heller ikke Guds Pagt med Mennesket, men tvertimod Menneskets, eller dets gode Samvittigheds Pagt med
40 Gud (1. Petr. 3, 21.), thi Guds Pagt med Mennesket er hans Løvs Indskrivelse i deres Hjerter og Sind (Ebr. 8, 10) og Kirkens eller Menighedens Grundvold er Christus (1. Cor. 3, 11) og ikke Daaben.

Jeg har nu, vel lidt overfladisk, søgt at vise, at Kirkens, eller ogsaa de af mange
45 andre Troespartier, paa det Spørgsmaal, “hvad er Daaben?” givne Svar ikke ere overensstemmende med Guds Ord, som giver ganske andre Svar derpaa. Vi ville nu i Korthed, og om Herren giver Naade dertil, betragte:

50 **De Svar, som Guds Ord giver paa det Spørgsmaal: Hvad er Daaben?**
Guds Ord siger, at den er:

55 **En Begravelse og Opstandelse med Christus.** Rom. 6, 4-5.

En Iførelse af Christus. Gal. 3, 27.

En god Samvittigheds Pagt med Gud. 1. Petr. 3, 21.

60

Daaben er altsaa for det Første “en Begravelse og Opstandelse med Christus”; men skal Nogen begraves, saa maa han være død først. At begrave Een, som ikke
65 er død, er en Synd og Uretfærdighed; men skal Nogen begraves med Christus ved Daaben; saa maa han ogsaa være død først, det vil sige, død fra Synden (Rom. 6, 2.), død fra Hovmod, Ukydskhed, Løgn, Bagtalelse og især de udvortes grove Synder, Sværgeren, Sabbats Overtrædelse, Tyveri, Hoer og deslige. Men skal

70 et Menneske døe fra disse Ting, eller afdøe dem, saa maa han have levet i dem; thi den, der aldrig har levet, kan ikke døe. Naar der tales om at En er død, saa veed man strax, at han har levet, at han havt Liv. Skal nu Nogen døe fra Synden, saa maa han have levet i den; thi ellers kan han ikke døe fra den, eller afdøe den.

75 Det er altsaa klart, at er Daaben en Begravelse med Christo, saa maa den være en Begravelse for en Død, for En, som er død med Christo (Rom. 6, 8), og skal han være død, saa maa man tænke sig, at han engang har levet, levet i Synden og gjort Kjødets og Tankernes Villie (Eph. 2, 3.).

80 Vi ville nu tage et Billede af den hellige Skrift om en Saadan, som engang levede i Synden, levede uden Guds Naade og Fred. Lad os forestille os den Mand, Saulus, som havde erholdt Breve og Fuldmagt fra den Ypperstepræst til Damaskus til Synagogerne, paa det at, dersom han der fandt Nogle, som troede paa Jesum, Mænd eller Qvinder, han kunde føre dem bundne til Jerusalem,
85 hvorledes han fnysede med Trusel og Mord mod Herrens Disciple (Ap. G. 9, 1-2.), hvorledes han havde Velbehag i Stefani Mord (Ap. G. 8, 1), hvorledes han med Ondskab i Hjertet, Had i Sindet reiste og kom nær til Damaskus. Lad os høre nogle af de Skildringer, som han giver om sig selv, om sin Vandel i den Tid, da han levede uden Gud, uden Christus, uden Naaden.

90 Jeg selv haver vel og ment, at maatte gjøre meget imod den Herre Jesus (Ap. G. 26, 9.), jeg er den ringeste af alle Apostlerne, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed.” “Gud, som er rig paa Barmhjertighed, gjorde formedelst sin store Kjærlighed, med hvilken han elskede os, ogsaa os levende med Christo, der vi
95 vare døde i Overtrædelser og Synder” (Eph. 2, 4-5.) “Det er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes, at Christus Jesus kom til Verden at gjøre Syndere salige, blandt hvilke jeg er den største.”

Medens Paulus saaledes vandrede og levede i Synden og gjorde Kjødets og
100 Tankernes Villie, da havde han ikke det Liv, som er i Gud, da kunde han ikke sige: “Jeg lever, dog nu ikke jeg; men Christus lever i mig”, da var Christus ikke hans Liv; men der kom en Naades Tid og en Saligheds Dag for ham, det var den Dag, om hvilken han siger: “Jeg døde, og det Bud, som var givet mig til Liv, det fandtes at være mig til Død” (Rom. 7, 10).

105 Ja, han døde, han døde fra Synden, han afdøde det Had og den Ondskab, han havde mod Jesum. Rigtignok var det en pludselig og voldsom Død, som han fik,

110 da han skulde døe fra Syndens Liv eller Syndens Levnet. Som en stolt Phariseer drog han til Damaskus med Myndighed og Fuldmagt fra de Ypperste Præster; men midt om Dagen saae han paa Veien et Lys af Himmelen, som overgik Solens Glands, omskinne ham, og han faldt til Jorden, hørte en Røst, som taledes til ham: Saul! Saul! Hvi forfølger du mig? (Ap. G. 9, 3-5.).

115 Som en skælvende Synder faldt han til Jorden og sagde: Hvo er Du, Herre! Og Herren sagde: "Jeg er Jesus, den du forfølger; det vil blive dig haardt at stampe imod Braadden!" Bævende og forfærdet spurgte han: Herre! Hvad vil du, at jeg skal gjøre? Og Herren sagde til ham: staa op og gak ind i Staden, og det skal siges dig, hvad du bør gjøre." Hans Lyst til at stride imod Herren var nu forsvunden, 120 at leve i Synden var ham ikke mere kjært. De syndige Lyster og hans Had imod Herren og Guds Folk var nu døbt i ham. Tilbøjeligheden til at gaae paa Syndens Vei døde i hans Hjerte. Han kunde sige: "Jeg døde!" Det Ord, Jesus siger, at "de Døde skulle høre Guds Søns Røst og de, som den høre, skulle leve", gik i Opfyldelse paa ham.

125 Som et Menneske, dødt fra Loven, dødt fra Synden, dødt fra egne Gjerninger og Phariseer Retfærdighed, maatte han som en Blind lade sig lede ind i Damaskus, hvor han i tre Dage hverken saae aad eller drak. En Discipel i Damaskus fik Befaling af Herren til at gaae ind og lægge Hænderne paa ham, og da han 130 frygtede for denne Mand, at han endnu var en Fjende af Herren, idet han havde hørt om, hvorledes han levede som Synder, saa sagde han: Herre jeg haver hørt af Mange om denne Mand, hvormeget Ondt han haver gjort dine Hellige i Jerusalem osv.

135 Men Herren sagde til ham: gak hen! Og han gik, og kom ind i Huset, og lagde Hænderne paa ham, og nu fik han baade sit Syn, Syndsforladelse og den Helligaand. Ja, det gamle Liv var dødt hos ham og et nyt Menneske var begyndt at leve, det vil sige, Christi Liv havde begyndt i ham, og hvad var da nu mere naturlig end det, at den gamle Saulus, som var død, skulde begraves, hvorfor 140 ogsaa Annanias strax begyndte at tale om Begravelsen i Daaben.

Han siger: "Og nu, hvad bier du efter? Staae op, lad dig døbe, og dine Synder afstoe" (Ap. G. 22, 16). Paulus var strax villig til at lade sig døbe, det vil sige "begrave med Christo ved Daaben i Døden", Rom. 6, 4. Og hvad var det nu, 145 der blev begravet? Var det Paulus? Nei, det var den gamle Saulus, som havde levet Syndens Liv og som nu vart død, det var ham, som blev begravet i Daabens

Vande.

150 Havde den gamle Saulus endnu levet i Paulus og Annanias havde begyndt at tale til ham om at begraves, saa skulde vi have seet med hvilket Raseri den gamle Saulus vilde have stormet imod ham; thi hvem vil begraves medens han endnu lever? Er man ikke bange for Graven, og vil man begraves i Daaben? Er det ikke noget af det, som et Menneske er mest imod saalænge det gamle Menneske,
155 Syndens Sind, endnu er kraftig og ilive i det? Jeg for mit Vedkommende veed endnu det Tid, da mit gamle Sind eller min gamle Natur endnu førte Herredømmet i mit Kjød, da det nye Menneske, som er skabt efter Christi Billede, endnu ikke havde begyndt at leve.

160 Der blev talt til mig om at begraves ved Daaben med Christus; men jeg, som var bange for Graven, rystede med Hovedet og sagde: "døbes! Eller begraves i Daaben! Nei, det tillader jeg aldrig!" Men see, da det gamle Menneske døde og der blev et nyt Liv, et Nyt Menneske i mig, saa ønskede jeg saa gjerne at faae det gamle begravet, og da det gamle, som nu ansaas for dødt, ikke længere gjorde
165 Indvendinger, saa lod det nye Menneske det gamle begrave.

Saaledes var det ogsaa med Paulus. Han vilde gjerne lade den døde Saulus begrave, og vi see hvorledes Annanias fuldbyrder Begravelsen. Paulus stod op igen, saa at det gik i Opfyldelse paa ham, som han selv siger i Brevet til de
170 Collossenser 2. Kapitel 12.: "i ham, nemlig i Christus, ere I ogsaa medopreiste formedelst Troen paa Guds Kraft, som opreiste ham fra de Døde." Naar altsaa det gamle Menneske eller Sind, som er dødt, bliver begravet i Daaben, for at forblive i Graven, saa opstaaer derimod det nye Menneske eller Sind igjen for at "vandre i et nyt Levnet" (Rom. 6, 4).

175 Paulus, som nu var opstanden eller opreist med Christo til at vandre i et nyt Levnet viser ogsaa ikke alene i Ord, at det er og bør være saaledes; men betragte vi ham fra det Øieblik af, da han var begravet med Christus og atter opreist, saa have vi en Fortolkning af den Lære om at døe fra Synden og leve for Gud, om at
180 begrave det Gamle og lade det Nye opstaae for at leve for Herren eller i Christo. Betragt Paulus fra den Stund af, da Troeslivet havde begyndt i ham, da Herren gav ham det Vidnesbyrd: "see han beder!" og see ham at prædike, efter at han var opstanden med Christus af Daabens Vande, og du har en Forklaring af hvad det er at vandre i et nyt Levnet.

185

I hellig Nidkjærhed see vi ham gjennemvandre Lande og Riger for at lede Sjæle til Jesus, istedetfor at han forhen vilde lede dem fra ham; hvorledes han søgte at bringe de i Synden levende Mennesker til Jesus, istedetfor, at han forhen vilde
190 føre de i Christo levende Sjæle bort fra ham og til en Matyr Død. Ja, Paulus
“levede i et nyt Levnet.”

Daaben er altsaa, som vi have seet, en Begravelse og Opreisning med Christo, den er ligefrem en Skillevæg mellem Guds Børn og Verdens Børn, eller en
195 Grændselinie imellem den Troende og den Vantro. Naar en Hedning i den gamle Pagts Tid ønskede at blive en jødisk Profelyt, saa blev han badet i Vand eller døbt til Tegn paa, at han var afdød fra Hedenskabet, og at han nu vilde leve i et nyt Levnet for Israels Gud, og saaledes er Daaben endnu et Tegn paa, at den døbte, der fremstilles som død for Verden og Synden, nu vil vandre for Gud i et
200 nyt og helligt Levnet.

Betragte vi Daaben, fremstillet som en Begravelse og Opreisning, da er det klart, at den slet ikke kan have nogen Betydning for et Pattebarn, som endnu ikke har levet i Synden, som altsaa heller ikke kan døe fra den, og hvad der hverken er
205 levende eller dødt, det vil sige, hvad der endnu ikke er bleven til, behøver ingen Begravelse. Nogle vilde maaskee sige, at Sæden til den onde Lyst ligger dog i Barnets Bryst og derfor er Synden til i det.

Jeg siger: Sæden eller Spiren til nye Mennesker ligger ogsaa i Menneskene, men
210 førend der af denne Sæde er opstaaet nye Mennesker, og de ere døde, før begrave vi dem ikke, og saaledes vil jeg sige: Naar Sæden til den onde Lyst, som ogsaa er i Barnets Bryst, har faaet Liv og er død, død i aandelig Forstand, fra Syndens Liv, saa lad os først tænke paa at fuldbyrde Daabens Handling, som i Guds Ord lignes ved en Begravelse, og lad os ikke nøies med at betænke med
215 nogle Vanddraaber, thi det ligner ingen Begravelse: men lad os nedsænke dem i Vandet i den treenige Guds Navn, at vi som Luther siger, kunde gjøre hvad Betydningen kræver og give et fuldkomment Tegn.

Daaben er for det Andet “en Iføren af Christus”; thi Paulus siger: “Thi I, saa
220 mange som ere døbte til Christum, have iført Christum”. Er Daaben nu en Iføren af Christus, saa er det klart at den, der skal iføres Christus ved Daaben, maa have erholdt Liv, eller maa være blevet til, førend den kan iføres. Den, som endnu ikke er født til Verden, kan man ikke iføre eller klæde paa; men skal man iføres Christum ved Daaben, saa maa man dog være født først. Nogle vilde

maaskee sige, at et Barn er dog født til Verden førend man døber det. Dertil maa jeg sige: ja vat det det kjødelige Legeme, som skulde iføres Christum, saa kunde de have Ret; men det er klart af Guds Ord, at det er det nye Menneske, som er skabt efter Guds Billede, at der skal iføres Christum.

230

Det evige Liv og meget mere Spiren til det nye Menneske maa altsaa være der, førend man kan iføre det Christum; men det er næsten til Latterlighed vanvittigt at høre paa nogle Theologer, som sige, at “det evige Liv skabes i Daaben” eller “ved Daaben nedlægges der en Spire til et nyt Menneske i Barnet”; thi skal det evige Liv eller det nye Menneske iføres Christum ved Daaben, som Paulus siger, saa skabes Livet ikke i Daaben og saa nedlægges der heller ingen Spire i Daaben, men saa maa baade Spiren til Livet og Livet selv være der førend Daaben. Men, siger Nogle, hvorledes nedlægges da Spiren til Troeslivet i Mennesket?

240

Jeg svarer: Naar Guds Ord eller Evangeliet prædikes for Mennesket, saa kommer Troen derved, at det hører (Rom. 10, 17.). Denne Tro er svag som et Barn i Førstningen, men den voxer mere og mere, og Troen i et Menneskes Hjerter er Spiren til det nye Liv eller Levnet. Den, der har faaet Troen paa Jesu, begynder strax at hade Synden, at drage Bønnens Aandedræt og at føre et nyt Liv, saa at man kan see, at der er et aandeligt Liv hos ham, som man siger, og naar dette aandelige Liv er der, eller er født, det vil sige, kommet for Dagen, gennem Syndsfortrydelsens Smerter, saa skal dette nye Liv iføres Christum ved Daaben; thi da er Mennesket blevet et Guds Barn ved Troen og det er kun Guds Børn, de ved Troen paa Guds Ord og ved Aandens og Ordets Virkning igjænfødte Sjæle, som skulle iføres Christum ved Daaben.

250

Det er altsaa kun saadanne Mennesker, ligemeget om de ere Mænd eller Qvinder, Oldinge eller Ynglinge, der skulle døbes, i hvis Adfærd og Forhold man seer et nyt Liv eller Levnet; thi det der ikke er født kan man ikke iføre. Men lad os, førend vi forlade denne Deel af vor Betragtning, betragte Daaben fra en anden Side og derhos ligeledes holde fast paa, at den er en Iføren af Christum.

255

Et Menneske vandrer paa Sydens og Lastens Vei, det elsker Synen istedetfor at hade den, det strider imod Gud for at blive i sit daarlige Levnet. Det ligner en Mand, som har forladt sin rette Konge og er deserteret over til sin Konges Fjende, hvor han har iført sig Fjendens Uniform og Vaaben, for fjendsk i Hjerter og Sindelag mod sin Konge at stride imod ham og hans Undersaatter. Men lad

260

265 os nu antage, at samme Mand indseer det forkerte i sit Foretagende, at han strider imod sin egen Konge, saa at han opgiver det.

Mon han da ikke maa afføres den fjendtlige Uniform og dersom han ikke vil eller kan være neutral, saa maa han have sin egen Konges Stridsdragt paa og ved
270 Iførelsen af samme erklærer han sig for Stridsmand under sin egen Konge og Herre. Har han kun faaet Stridsmanden paa og haver endnu det samme fjendske Sindelag imod sin Konge som forhen, saa er han kun en Spion eller Spejder, som gjør Skade for sin Konge. Saaledes er det med et Menneske i dets naturlige og sandselige Tilstand; det tjener Fjenden, Kjødet og Verden. Jesus haver udsendt
275 Hververe, det vil sige, sine Tjenere, Ordets Forkyndere, for at hverve Stridsmænd til Christi Hær; men han tager nu ingen til sine Stridsmænd, som vedblive at have det gamle Had og Fjendskab imod ham. Erkjender en Sjæl, at det er Synderen Uret at stride imod Gud og Frelseren, indseer Anger og Bedrøvelse sin store Forseelse og raaber om Pardon og Naade og kaster sine
280 Vaaben fra sig, saa maa man ogsaa aflægge det gamle Menneske med dets Gjerninger og efter den forrige Omgængelse, som fordærves ved bedragelige Lyster; men fornyes i "sit Sinds Aand og iføre det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed." Eph. 4, 22-24.

285 Har et Menneske saaledes indseet det Skrækkelige og Syndige i at stride imod Gud og imod hans Folk og nu kaster Syndens Vaaben, sin Gudsforagt eller Spot over Sandheden, tilside og begynder at anraabe Gud om Naade for sin Synd, saa bliver hans Synd og Brøde tilgivet ham for Christi blodige Død og Fortjenestes Skyld, men nu erholder han en anden Stridsdragt, anden Sold, andre
290 Stridsbrødre og andre Vaaben til at stride med.

Hans Fjender ere nu ogsaa andre; det er dem, som han før elskede og i hvis Tjeneste og Rækker han stred imod Gud. Ved Daaben iføres han nu en Stridsmands Dragt. Ved den erklærer han for sine tidligere Syndefæller, at han
295 frasiger sig deres Samfund, at han ifører sig Christum som sin Herre og Konge, at han nu har besluttet sig til at stride imod Synden, Kjødet, Verden og al Mørkhedens aandelige Hær under Himlen. Saaledes iført Christum som sin rette Styrke og Vaabenrustning, gaaer han i Kampen imod sin Sjæls Fjender, hans Sold er Guds Naadegave, et evigt Liv, hans Stridsbrødre ere de Troende,
300 som ere forløste ved samme Blod og iførte samme Stridsdragt, og som ikke alene ere iførte den i det Ydre, men hvis Hjerter ogsaa ere forvandlede og fornyede efter Guds Villie, og hans Vaaben er Guds Ord og Bønnen, med hvilke han

stedse maa staae væbnet til Kampen.

305

Saaledes er det at iføres Christum ved Daaben. Den, der skal iføres, maa være til først, og skal han iføres en Christens Stridsvaaben, saa maa det gamle Menneske først være afført; thi at iføres Christum saalænge man endnu er uden Erkjendelse af, at man bør kjæmpe for Guds Sag og saalænge man endnu, som
310 det skeer hos Pattebørn, ingen Bevidsthed har om hvad man gjør, saa er det ligesom enten at tage Fjender eller Krøblinger eller Barn til at kæmpe for Ens Fædreland.

315

En saadan Iføren af Christum passer slet ikke paa Barnedaab, og jeg siger: lad os derfor kun lade saadanne Sjæle iføre sig Christum som have forladt Fjendens Hær og kastet hans Vaaben og Stridsdragt tilside. Da Børn endnu ikke have gjort det, saa lad dem vente med Daaben indtil de kunne være Stridsmænd i Christi Hær; thi have de først Dragten paa, saa ere de mere skadelige end forhen og ere der saadanne Speidere iblandt Christi Hær, da lad dem fjernes fra den jo
320 før jo hellere.

325

For det Tredie er Daaben "en god Samvittigheds Pagt med Gud". Det er en nødvendig Betingelse, at den, der skal slutte Pagt, maa være bleven til, eller have erholdt Tilværelse, og da det er klart, at det ikke er det gamle Syndens
330 Menneske, eller den os medfødte syndige Natur, der skal slutte Pagt med Jesu, saa maa det være det nye Menneske, at der skal slutte Pagt eller Forening med ham. Dernæst er det heller ikke en rolig, men en god Samvittighed, der ved Daaben slutter Pagt med Herren. Mange Mennesker have desværre en altfor rolig Samvittighed; men hvem har en god? Ingen, uden de, som af Guds
330 forbarmende Naade have erholdt en saadan. Daaben er heller ikke Guds Pagt med Mennesket, som mange Mennesker paastaae, men den er en god Samvittigheds Pagt med Gud. Naar man har erholdt en god Samvittighed. Men hvorledes kan man faae en god Samvittighed? Det skal jeg i Korthed forklare: "Jesus er kommen til Verden for at søge og frelse det Fortabte."

335

Han staaer for vore Hjerters Dør og banker paa og dersom Nogen oplader for ham til ham gaaer han ind og holder Nadvere med ham. Denne hans Søgen efter arme Syndere og Banken paa Hjerter er at betragte som en Beilen til os, som er Beilen til vore Sjæle, at han, som Blodbrudgommen fra Golgatha, vil have os til
340 sine Brude, saa at det er Sandhed, hvad en Psalmedigter har sagt:

Han rækker sine Arme ud

345 At favne Dig, sin kjære Brud,

Han rækker Dig sin milde Haand,

At fatte Din beklemte Aand

350

I Dødens Baand.

Og for at denne herlige Trolovelse mellem Jesus og Sjælen kan komme istand bliver det nødvendig at Sjælen, som er fremmed og fjendsk af Sindelag i onde
355 Gjerninger, erholder et nyt Sind eller Kjerlighed og Attraa til Jesum. For at dette kan opnaaes rører han ved vore ukjærlige og fjendske Hjerter og indskriver sin Lov i dem; thi Guds Pagt med os er: at han giver sine Love i vort Sind og indskriver dem i vore Hjerter (Ebr. 8, 10.) Naar han saaledes har beilet til os og vi, ved hans hellige Lovs Indfrielse i vore Hjerter, have erholdt Kjerlighed til
360 ham, da have vi ved Troen paa ham og hans Naade en god Samvittighed og saa er Daaben vor Pagt med Gud eller vor gode Samvittigheds Pagt med Gud; thi skal Nogen slutte Pagt med Gud, saa maa han vide og tro, at han vil have os til sine Børn, at Jesus vil have os til sine aandelige Brude, og vi maa selv have Lyst til denne Forbindelse; thi ellers førtes vi jo i et Slaveri og der kunde da ikke siges, at
365 Christi Aag er os gavnligt og hans Byrde let.

Saaledes er det at slutte Pagt med Herren. Lad os ikke begynde paa Christi Vegne at slutte Pagt mellem ham og Mennesker saalænge vi ikke vide, om han har gjort Pagt med dem, eller saalænge som han endnu ikke har skrevet sin Lov i
370 deres Hjerter; thi har han skrevet sin Lov i et Menneskes Hjerte og givet den i dets Sind, saa vil det i Sandhed kjendes; thi ligesom en Brud længes efter sin Brudgom og elsker ham, saa vil Mennesket ogsaa længes efter Jesum, dets aandelige Brudgom, og elske ham, og denne dets Kjerlighed vil vise sig i Gjerningen; thi Jesus siger: “Dersom Nogen elsker mig, da skal han holde mit
375 Ord.” Og “hvo som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker.” Daaben er altsaa for et Menneske, som har faaet Christi Lov indskrevet i sit Hjerte og i sit Sind og som derved har Kjerlighed til Christus, “en god Samvittigheds Pagt”. En Pagt, som han slutter offentlig for Verden til en Erklæring om, at han har forbundet sig med Gud og hans Søn Jesum i et helligt
380 Samfund, saa at han kan sige med hiin Guds Tjener: “Vort Samfund er med

Faderen og hans Søn Jesum”.

385 Dette er Guds Ords Svar paa det Spørgsmaal: Hvad er Daaben? Nemlig, at den
er en Begravelse og Opstandelse med Christo, en Iføren af Christo og en god
Samvittigheds Pagt med Gud, og jeg siger, hvor herligt og skjønt fremstillet, at vi
derved giver tilkjende, at vi ere døde for Verden og Synden og nu ville leve i et
nyt Levnet for Gud, at vi derved give tilkjende, at vi nu høre Christi Hær til og
ville kæmpe under hans Fane, som hans Stridsmænd, og at vi derved give
390 tilkjende, at vi ved Troen paa ham have erholdt en god Samvittighed, som nu
ved Daaben slutter Pagt med Gud.

Lad os, Brødre og Søstre! Holde os som “døde for Synden” (Rom. 6, 11.), men
som levende for Gud i Christo Jesu, og lad os betænke, at vi ved Daaben have
395 afsagt det syndige Væsen og ligesom vist, at det var dødt, hvorfor vi ikke mere
vilde leve Syndens Liv, “men ham, som er død og opstanden for os.” Lad os
betænke, at vi have iført Christum, for som sande Stridsmænd i hans Hær at
stride imod alt Ondt og at stride indtil sidste Aandedræt. Lad os overveie, at vi
offentligen for Verden have svoret til Christi Fane, og at vi ere traadte i Pagt
400 med ham, saa at vi tilhøre hans Folk og hans Arv.

Lad os betænke, hvor skrækkeligt det er, om vi have ladet os begrave med ham i
Daaben, og Synden endnu aldrig er dødet eller dræbt i os; om vi synligen have
iført os Christum ved Daaben og bære endnu Syndens og Fjendens Stridsdragt
405 paa os eller have endnu det gamle Hjerter og fjendske Sindelag imod Herren; om
vi offentligen have sluttet Pagt med Gud og bole endnu med Verden og Synden,
saa at vi bedrive aandeligt Horeri, fordi vi ikke have den sande, rene og
uforfalskede Kjerlighed til Christus, vore Sjæles trofaste Brudgom og evige Ven.
Brødre og Søstre! Betænker, hvad I ved Daaben have bevidnet, hvilken
410 Bekjendelse I have aflagt og hvad I have forpligtet Eder til!

Lad os prise den Naade og Kjerlighed hos Gud som har bevæget ham til at give
os en saa herlig og høitidelig Handling, en Handling, hvorved vi have erklæret os
som døde for Verden og Synden med det Forsæt, at vi iførte Christum og i
415 sluttet Pagt med ham vilde tjene ham i Hellighed og Retfærdighed alle vore Livs
Dage. Dette er det, Daabens Handling betegner, dette er dens Betydning og
hvad den forestiller eller hvad den er.

Lad os takke Gud, at han har aabnet vore Øine til at kjende Daabens herlige

Væsen og Betydning, at han har udfriet os fra Barnedaab, som hverken ligner Begravelse eller Opstandelse med Christo, eller Iførelse af Christus, eller en god Samvittigheds Pagt med Gud, og som derfor i og for sig er intet uden en tom menneskelig Handling og Ceremoni; som ikke har den mindste Hjemmel eller Grund i Guds Ord.

425

Lad os bede Gud om at aabne vore Brødres og Søstres Øine, som endnu hænge fast ved Barnedaab, at de maatte see og kjende, at Daaben, som Begravelse, er kun for dem, som ere døde med Christo, at den, som en Iførelse af ham, er kun for dem, som have erholdt aandeligt Liv og vilde kæmpe under Christi Fane, og at den, som en god Samvittigheds Pagt med Gud, kun er for dem, som ved Troen paa Jesu blodige Død og Forsoning have erholdt en god Samvittighed. Ja Herren hjælpe os at vandre og leve saaledes, som vi ved Daaben have forpligtet os til, og at bede for vore endnu i denne Sag vildfarende Brødre og Søstre, Amen i Jesu Navn, Amen!

430

435

Kilde

Manuskript taget fra Hvad er Daaben? Eller En Prædiken om Daaben. Af N. Larsen. Nakskov. Trykt i Reinhard Kjeldskovs Bogtrykkeri. 1863. efter aftale med udgiveren.

440

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Den anden slesvigske krig 1864, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/n-larsens-praediken-hvad-er-daaben>

445

450

455